

Ira D. Sankey

Con đã gặp Chúa

Lời Nói Đầu: Chắc một số bạn đọc đã nghe về hai nhà truyền đạo trứ danh của thế kỷ mười chín: Dwight L. Moody và Ira D. Sankey. Moody rao truyền Tin lành bằng những bài giảng Kinh thánh, tiếp theo Sankey trình bày những bản thánh ca tự mình sáng tác. Chúa đã đại dụng hai ông dắt đưa hàng vạn linh hồn trở về cùng Ngài tại Bắc Mỹ cũng như nhiều nước ở Âu châu. Và sau đây là một câu chuyện rất cảm động mà Sankey đã thuật lại trong tác phẩm "My Life And Story Of The Gospel Hymns" (tạm dịch: Đời Tôi và câu chuyện những bản thánh ca Tin lành) do chính ông biên soạn.

Câu chuyện xảy ra tại Brook-lyn thuộc địa phận thành phố Nữ ước (New York). Buổi giảng đầu tiên tổ chức tại sân trượt tuyết Clermont Avenue hồi tám giờ rưỡi sáng ngày 24 tháng 10 năm 1875, ngoài năm ngàn ghế trong khán đài đều có người ngồi khắp cả sân đông nghẹt, đến nỗi có hàng ngàn người phải trở về không còn có chỗ nữa.

Cùng phụ với việc hát của tôi có một ban hợp ca hai trăm năm mươi người. Bài đơn ca đầu tiên của tôi là "Hãy vui vẻ và mừng rỡ, Đấng Cứu chuộc người đã đến!" Buổi giảng tiếp theo tổ chức vào buổi tối, mười lăm ngàn người đành bỏ về vì không có chỗ trong sân. Trong mỗi buổi như thế có từ hai đến ba trăm người xin được cầu nguyện để tin nhận Đức Chúa Jêsus.

Sau buổi nhóm có một thanh niên mặt mày tuấn tú cùng đi vào phòng những người khác bước vào phòng chỉ dẫn (nơi dành riêng cho những người muốn tìm kiếm Chúa). Tôi hỏi anh ta có muốn tiếp nhận Chúa làm cứu Chúa duy nhất của mình không. Anh ta ngồi xuống giữa hai cánh tay. Cả người anh ta đều xúc động, anh đáp:

"Chúa Jêsus sẽ không đón nhận tôi đâu."

"Tại sao lại không?"

"Vì trải qua bao nhiêu năm nay tôi là một con người vô tín, là môn đệ của Charles Bradlaugh (một nhà chính trị Anh có khuynh hướng tư tưởng tự do, 1833-1891) và trong tám năm trời vừa qua không có một lúc nào tôi ngừng nói chống nghịch với Đấng Christ, khi thì riêng rẽ, khi thì công khai, Tôi đã đi chu du khắp thế giới, đến đâu cũng đều nghịch Đấng Christ và tất cả những ai xưng là Cơ Đốc nhân; bây giờ tôi sợ e Ngài sẽ không tha thứ cho tôi về những gì tôi phạm đến Ngài."

"Anh có muốn Đấng Christ tha tội cho anh không?" tôi hỏi.

"Thưa ông; tôi cũng chẳng biết có gì trong tôi, và cũng không hiểu tại sao đêm nay tôi lại đến đây. Có một cái quyền lực gì mà tôi không hiểu thấu đã hành động trong tôi suốt hai ngày qua, và tôi hết sức tuyệt vọng".

Tôi ngược lòng mình lên, cầu xin Chúa cho tôi đừng có gì sai lầm trong việc đối xử với thanh niên này. Tôi đợi một tí, rồi nói: "Này bạn thân mến, nếu bạn cần đêm nay là chính Đấng Christ; Ngài sẽ đánh tan sự buồn bã và thất vọng của bạn."

"Nhưng, thưa ông," anh ta vừa ngược lên vừa nói với tất cả vẻ cung kính: "Trọn đời tôi đã chiến đấu chống Đấng Christ, và tôi cũng đã tưởng rằng mình làm đúng."

"Nhưng, khi anh tuyên truyền chống Đấng Christ như thế, thì trong lòng anh có được bình an không?"

Anh ta ngược lên nhìn tôi. "Không," anh nói, tôi là một thằng hèn nhát. Tôi còn nhớ cả chuyện trở về quê nhà, một đêm những dãy núi đá tại một mũi đất kia. Và khi tôi biết rằng chắc chắn thế nào mình cũng sẽ chìm sâu xuống đáy biển, tôi bèn quỳ gối xuống, cầu nguyện xin Đức Chúa Trời cứu tôi. Nhưng khi cơn bão tối qua rồi thì cũng đêm theo luôn những lời cầu nguyện của tôi. Vì vừa khi biết mình đã được an toàn rồi, giống như một đứa hèn nhát, tôi lại ngựa quen đường cũ, tiếp tục phủ nhận là không có một Đức Chúa Trời."

"Thôi," tôi ngắt lời anh ta, "chuyện đã qua rồi hãy cho qua. Anh hãy nói cho tôi biết cái gì đã đem anh đến đây."

"Tôi không biết," anh trả lời. "Trải qua tám năm nay tôi không hề

đi nhà thờ, không hề nói chuyện với một Cơ đốc; tôi hoàn toàn sống giữa những kẻ vô tín và hoàn nghi. Nhưng mới cách đây một năm tôi có nhận được một bức thư của bà mẹ già khổ sở của tôi từ bên Dumdee, xứ Tô-cách-lan. Mẹ tôi bảo tôi hứa với bà một điều, ấy là khi nào có ông Moody và Sankey từ Anh quốc trở về Mỹ thì tôi sẽ đến nghe họ giảng, nếu hai ông ấy đến giảng tại chỗ tôi ở. Tôi đã trả lời với mẹ tôi là tôi sẽ hứa. Và khi các ông đến đây, tôi suy nghĩ rằng mình nên giữ lời hứa với mẹ nên liền tiếp hai đêm rồi tôi đã đến nghe các ông giảng. Kể từ đó lòng tôi không có sự bình an. Hôm qua và ngày nay tôi phải đóng cửa văn phòng của mình. Tôi là một kỹ sư dân sự. Suốt ngày tôi cứ đi ngoài phố, suy nghĩ mông lung. Vì không quen với một người Cơ đốc nào để có thể trò chuyện, nên tôi suy nghĩ muốn đến đây một lần nữa. Và do đó đêm nay tôi ở đây, đang hầu chuyện với ông."

"Bạn thân mến! Tôi nói, "đó là cách Chúa trả lời cầu nguyện của bà thân bạn. Có lẽ đêm nay bà cũng đang cầu nguyện cho người con đang đi lạc của bà. Bạn ạ, đừng chần chờ chi nữa. Hãy đầu phụ Đấng Christ đi thì Ngài sẽ đón nhận bạn."

Anh ta cúi đầu xuống, toàn thân run rẩy, đủ biết lòng anh đang cảm động sâu xa đến mức nào. Sau một lúc chiến đấu cam go anh nắm lấy tay tôi và nói rằng: "Bởi ân điển của Đức Chúa Trời, giờ đây tôi quyết định tin nhận Jêsus Christ làm Cứu Chúa của tôi!"

Sau khi cầu nguyện xong tôi bảo anh ta nên viết thư ngay về cho mẹ anh ở Tô-cách-lan biết tin anh đã tiếp nhận Chúa anh hứa sẽ làm theo. Mấy đêm sau đó tôi lại gặp anh nơi cửa sân trượt tuyết. Khi anh tiến lên bắt tay từ giã tôi, tôi hỏi anh đã viết thư cho mẹ anh chưa?

"Ồ, có chứ!" anh đáp, "chẳng những viết thư, mà trước đó tôi đã đánh cho mẹ tôi một bức điện tín."

"Anh đã nói gì trong bức điện tín ấy? "

"Thưa ông, "anh ta đáp, "Tôi chỉ nói có mấy tiếng "Con Đã Gặp Chúa Jêsus" và ký tên tôi."

Cám ơn Chúa, " tôi nói.

"Vâng," Anh ta reo lên, "Đó cũng là chính bức thư điện tín trả lời của mẹ tôi. Bà đã trả lời cho tôi vồn vện có mấy chữ, "Cám Ôn Chúa, Hỡi Linh Hồn Ta!?"

"Con Đường Chân Lý"

(Phỏng dịch quyền sách "My life and story of the Gospel Hymns"
của tác giả:Ira D. Sankey)